

Mandulaszemű diák, lekukucskálsz magasodból s megpillantod a hölgykebleken a hamis „patyolat darabot”, a domboritót, ott is ahol nincs rá szükség. Hasonló szánkamenetben Báthori Gábor vizsgáztatja így a dámák fülét. Vérpadra hurcoltak volna ilyesmiért. Sebet így is kaptál eleget, rádsütötték, hogy bárdolatlan vagy. Hiába a rokokó csecsebecsék, véred a tánctermin tükörkőn is átüt. Tudom, te se hitted, hogy a rizsporos hajzat, meg a barna szöghaj alól azonosan néznek a szemek. Látásoddal az ő szemük nem cimbordul. Néztél szeretettel a puttonyosra meg a somogyi zsványra is, néztek ők bitorlóan és öldökölve. Mit ért hát a lótás-futás a mecénásért, te nem-tetsző, te lámpás fejű? Álmod beirtad a Dorottya testamentumába: öröklöd a lencseni ingatlant, s minden bankót, hogy abból halálig elverselhess, „Beocián Parnass hegyeit emelhess”. De a rózsafelhő alatt megifjodik az aggszűz olyan szépre, hogy azonnal megkéri a kiszemelt uracska. Az örökségnek fuccs! — hogy az álomi tájon is megcsaljanak.

Lángoló fülemüléket látok, menekülnek az égő rózsalugasból. Mit kívánhat a szájba vert költő? Egy sárfészkét a Hortobágyból, túrást, ahol a disznók fürödnek. Házhelynek, füveskertnek vénségére. Coki! Már csontjaid sincsenek Vitéz Mihály. De kinyílnak bennünk sebeid, s ezeket szavaiddal balzsamozzuk. S tudjuk: kellett erre a barbár földre a te mértéked, kellett hogy beereszd az isteneket a hajdúk meg a szolgálólányok közé is. És kellett hogy Lilla helyett a legszebb nőt imádjad: Európát.

KOVÁCS ISTVÁN

Az ismeretlen katonák

Városok,
fényzsombékjai
a földre-vert éjszakának.
Fekete jégzsinórok
pányvázák az úrt,
babérlevélnyi álmok
izesítik a halált.

*Ejjélkor
föltámadnak
az Ismeretlen katonák.
Világgá mennek.
Oltja szomjukat aranyeső,
éhüket elveri aranyeső.
Koszorúik jeltelen számlapja
beszakad.
Az idő foszlányain át
fekete lovak vágatnak —
a vasúti sorompóig:
Várják a távozó vagonokat.
Szügyükben sírok mécsese piroslik.*

Álom a költészetről

Zdzisław Beksiński-nek

*Repülőhalak bombázzák a tengert
A felhőkből esőt szaggat
tátogó szájuk
Az égitestek fényét elnyelik*

*Csak az elsüllyedtek
elfűrészelték koponyája
lúktet a víz fölött*

*Habos bójákat
lázít az alkonyat*

*Meszes tüdőüregekben a szem
Gyulladt a vértelen levegőtől*

Csak a fuldoklók látnak élesen

*Én nem mondhatom
ne lélegezz*

*A csend kockáiban
üveges szemű örvény*

Három halálszínű hatos

*Tiszta pohár
az összeforrt tenyér
Csak ennyit tudok
Semmit a láthatárról*